

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Băicoianu, George

Maxinne / George Băicoianu. - Apahida : Neuma, 2019
ISBN 978-606-8975-20-7

821.135.1

GEORGE BĂICOIANU

Maxinne

POEZIE

Prefață de **Horia Gârbea**

Editura
NEUMA
2019

CUPRINS

Poetul și nimfa /	5
Maxinne /	9
Amândoi /	10
Apus de nufăr /	12
Astăzi ai nins /	13
Ascunzișuri /	14
Aștept /	16
Aș vrea să vină iar /	17
Atât îmi ești de dragă /	18
Avem un înger /	20
Bujorii nopții /	21
Căutări /	23
Când mă gândesc la tine /	24
Când vine dorul /	25
Cântec /	26
Coroana cu vise /	27
Dacă... /	28
De mâine /	30
Degeaba /	32
Deretică odaia /	34
Despletite cețuri /	35
Destăinuire /	37
Dinspre ani /	38
Doar tu și lampa /	39
Doar un sărut /	41
Dorința din umbra potcoavei /	42
Drumul dorului /	43
Dunărea din noi /	44
Fără să știi /	45
Floarea din macat /	46
Gândurile lui Maxinne /	47
Gelozii /	48

Grăbită / 50
Hotarul de sub coasă / 51
Insomnia asfințitului / 52
 Iubind... / 53
Îmbrățișări strivite / 55
 Împreună / 56
 În nopțe / 57
Încep să te cunosc / 58
 Îngemănare / 59
Între narcisă și stea / 60
 Întreg / 62
 La început / 65
 Lacrima / 66
Mai iarnă-mă / 69
Mă așteptai / 71
Mă îndemni / 74
Mi-ai dăruit / 75
Nedespărțire / 77
Neliniști de toamnă / 78
 Nemurire / 79
 Noaptea / 81
Nu am de gând / 82
Nu s-a-ntâmpat nimic / 83
 Nu voi veni / 84
 Numai o frunză / 85
 O inimă / 86
Odaia cu ștergare / 87
 Oglinzi / 89
Pâinea nedospită / 91
Petala stingheră / 92
Poarta încuiată / 93
 Poate ... / 94
Poemul viselor la păscut / 96

Povestea peliniței / 98
 Prevestiri / 100
 Primul regat / 102
 Printre femei / 104
Rănila anotimpurilor / 107
 Rănila zborului / 108
 Rugămintea / 109
S-a surpat tot cerul / 111
 Sărutul toamnei / 112
 Sclavul viselor / 113
Scrisoare către Maxinne / 114
 Straie de îngeri / 116
 Suflete pereche / 117
 Te răscolești / 118
Te simt peste tot / 119
 Te-am căutat / 120
 Timpul / 122
 Toamnă / 124
Tot zâmbetul tău / 125
 Trăiai ucisă / 126
 Trepțe / 128
 Urma rănită / 130
 Urme de gutuie / 132
 Vară albastră / 133
 Vâltoarea clipei / 137
Vești de la Maxinne / 138
Viața ca un labirint / 140
 Vineri / 142
Zâmbetul colților de lup / 143
 Zâna mea / 145
 Zori / 147
 Singur / 148

Maxinne

Pe Maxinne n-am cunoscut-o niciodată,
Ea este o iubită de mine inventată
Să-mi oblojească drumul din sufletul rănit
Și să umblăm hoinari prin infinit.

Pe Maxinne nu am văzut-o niciodată,
Doar umbra ei de zâmbet invadată,
Ea mă trezește-n zori cu un sărut,
Iar noaptea-mi dă în taină, iubirea cu-mprumut.

Pe Maxinne nu trebuie s-o caut niciodată,
Deasupra mea, pe cer, ea noaptea se arată,
E îngerul din steaua mereu rămasă trează,
Ce-mi ocrotește dorul și calea mi-o veghează.

Amândoi

În pridvorul casei, peste gând întins,
Singura mea iarnă s-a oprit din nins,
În zadar descânți vinul pus în cană,
Chipul tău, la noapte, nu-l mai am icoană.

La fereastra ta lampa este stinsă,
Feștila perfidă de somn e cuprinsă.
Doar la lumânarea cu scipiri de ceață
Aștept să-ți văd ochii mâine dimineată.

La poarta ogrăzii strașnic latră câinii
Așteptând simbria din mirosul pâinii,
Te zăresc sub nucul, păzit de-un izvor,
Ocrotind lăstarii primului fior.

În cămașa ta cu șirag de maci
S-au ascuns din biblii cetele de draci
Și te ispitesc să o iei spre vale,
Unde nu e nimeni să-ți iasă în cale.

Dinspre părul tău - un regat de spice -
Coboară un cal ziua s-o despice,
Iar în șaua lui, cu umerii goi,
Luăm de la capăt tot drumul din noi.

Pe buzele tale brume necăzute
Pândesc pe furiș, ca să le sărute,
Cerule de sub mine este răzvrătit,
Ca sufletul tău de timp amăgit.

În pridvorul casei, peste gând întins
Singura mea iarnă s-a oprit din nins,
În zadar descânți vinul pus în cană,
Chipul tău, la noapte, nu-l mai am icoană.

Apus de nufăr

Încet, încet, te rupi din mine,
Așteptând la porți străine,
Îți simt pașii dați în floare,
Primeniți pentru plecare.

Încet, încet, te rupi din noi,
De lacrimi, noaptea te despoi
Și le arunci pe pleoape reci,
Nu vrei să vii, nu vrei să pleci.

Încet, încet, te-ndepărtezi în zbor
De suflet, patimă și dor,
Când te întorci, te răzgândești,
Iar, când mă chemi, mă izgonești.

Încet, încet, te-ndepărtezi sorbind
Apus de nufăr exilat pe grind,
Și te prefaci mereu chip împietrit,
Dar tot implori zăvorul neclintit.

Încet, încet, te-apropii, dar mai stai
În așteptarea fostului tramvai
Neasfințit, dar uzurpat de șine,
Doar el mai știe drumul înspre mine.

Astăzi ai nins

Astăzi ai nins cu un vârtej cețos
De gheață, cu omături în țâțâni,
Mi se uscasa iarna între umeri
Și-mi adăpa tristețile-n fântâni.

Astăzi ai nins mai mult ca altă dată,
Te-ai răzvrătit pe viscolul cocon
Și te-ai ivit încet, în spicul nopții,
Ca să-ți aducă stelele plocon.

Astăzi ai nins cu ramuri de potcoave
Înmugurite în răsfaț de scrum,
Eu alungam apusul spre cărarea
Care se naște la mijloc de drum.

Ascunzișuri

Într-o frunză ne-am ascunde,
Iar de vântul va pătrunde,
Îl vom face așternut
Sub cerul din fân crescut.

Ne-om iubi într-un urcior,
Pe jumate plin cu dor,
Iar cealaltă jumătate,
Cu porți mari și ferecate.

Noaptea ne-om ascunde-n stele,
Peste care curg cișmele
Cu apa care desparte
Viața veșnică de moarte.

Lacrima din catifea,
Vrea să ne iubim în ea,
Dar acolo, ca-ntr-un stup,
Vom fi doar un singur trup.

Când se mijesc zori zbiciți,
Ne vom iubi liniștiți
Sub nucul crescut în vie,
Pe un pat din colilie.

Doar zăvorul din vioară
Cere simbrie pe seară
Pentru liniștea răpită
Din simfonia vrăjită.

Aștept

Mă-mbăt prea des cu amintiri rebele,
Ce s-au născut în temniți de lalele,
Aștept un răsărit să-mi lumineze valul,
Care sărută marea și îmblânzește calul.

Mă-mbăt prea des cu clipa cea perfidă,
Ce s-a născut din zori de aguridă,
Aștept să vină noaptea c-o lună de venin,
Care își stinge taina într-un urciur cu vin.

Mă-mbăt prea des cu un lătrat de câine,
Ce s-a născut în ziua dinspre mâine,
Aștept să-l leg, să-mi șadă lângă vis,
Și să-l întreb mereu ce sol mi l-a trimis.

Mă-mbăt prea des cu chipuri de femei,
Ce s-au născut din buzdugan de zmei,
Aștept să treacă straja după al nopții miez,
Când s-o sfârși blestemul, să pot să evadéz.

Mă-mbăt prea des cu vrăji pentr-un descânt,
Ce s-a născut schilod și singur pe pământ,
Aștept o izbăvire să vină lângă ușa
Lăsată larg deschisă, să-i primenim cenușa.

Aș vrea să vină iar

Aș vrea să vină iar zăpezile dospite
În mugete de cerbi, înmugurite-n stânci,
Curgând neconținut pe șesuri și pe văi,
Tot alăptând în taină vifornițe pe brânci.

Aș vrea să vină iar o primăvară plină
De roiuri verzi, sorbind urzeli surpate,
S-adorm pe un liman de ghiocei,
Cu florile de tei în stele îngropate.

Aș vrea să vină iar o necuminte vară,
Cu arșița uitată într-o rână,
Să mă ascund în lintița din traista,
Care târa tot cerul prin țărână.

Aș vrea să vină iar regatul desfrunzit
Al toamnei, cu sălașu-ntr-un caval,
S-apuc poteca drumului de basme,
Lipit de nechezatul unui cal.

Atât îmi ești de dragă...

Atât îmi ești de dragă că descânt
lubirea ta și o ascund la brâu,
Gândesc că doar acolo îi e locul,
Când pribegesc prin spicele de grâu.

Atât îmi ești de dragă că frământ
lubirea ta și o ascund pe-o strună,
Gândesc că doar acolo îi e locul,
Răbdând ecouri luate cu arvună.

Atât îmi ești de dragă că răsfaț
lubirea ta și o ascund sub nopti,
Gândesc că doar acolo îi e locul,
În liniștea dintre colacii copti.

Atât îmi ești de dragă că despoi
lubirea ta și o ascund în flori,
Gândesc că doar acolo îi e locul,
Să iscodească roua înspre zori.

Atât îmi ești de dragă că înnod
lubirea ta și o ascund sub prag
Gândesc că doar acolo îi e locul,
În fiecare zi, să o pășesc cu drag.

Atât îmi ești de dragă că nfrunzesc
lubirea ta și o ascund sub straie,
Gândesc că doar acolo îi e locul,
Să cânte cu salcâmi din odaie.

Atât îmi ești de dragă că înseninez
lubirea ta și o ascund în ea,
Gândesc că doar acolo îi e locul,
Într-un izvor nestins dintr-o cișmea.